

[Socialministeren.]

gørelse, der naturligvis maa være skøns-
mæssig, vil Nedgangen i Udgifterne som
Følge af en Takstnedsættelse svarende
til Nedgangen i Prisniveauet blive saadant
noget lignende som 9,7 Mill. Kr. paa For-
sikringslovgivningen. Men denne Nedgang
vil paa visse andre Punkter, som vi nu
forhandler nærmere om, medføre en Ned-
sættelse, saaledes at man vist kan sige,
at det drejer sig om 10,1 Mill. Kr. Jeg
var bange for at tage som Udgangspunkt
en tilsvarende Nedsættelse paa den offent-
lige Forsorg, fordi der dér er saa megen
skønsmæssig Hjælp; men selv en Ned-
sættelse paa 5 pCt. i Forhold til 1929 —
og Prisniveauet er jo faldet betydeligt
mere — vilde give 3,4 Mill. Kr., altsaa i
alt 13,5 Mill. Kr., fordelt med 7,4 paa
Staten og 6,1 paa Kommunerne.

Det er jo ikke Tal, der kan gengives
som nøjagtige, dertil har vi ikke haft til-
strækkelig Tid eller forhandlet tilstrække-
lig grundigt. Jeg vilde blot ikke møde i
Dag uden at have en vis Forestilling om,
hvad denne Prisregulering set i Forhold
til 1929 betyder. Det vil altsaa sige, at
selv lempelig gennemført i Øjeblikket,
hvis der ingen Prisstigning kommer, vil
Prisreguleringen praktisk taget æde hele
den Forøgelse af Udgifterne, som jeg i 1929
stillede Forslag om.

Men her vil jeg dog gerne gøre den
Bemærkning, at selv om disse Tal maatte
vise sig at holde Stik, kan noget saadant
ikke gennemføres rent skematisk. Man
maa jo for alle de mindre Ydelser, overalt,
hvor det drejer sig om Eksistensminimum,
undersøge, ikke hvor langt man kan gaa
ned, men om man i det hele taget er i Stand
til at gaa længere ned, fordi det maaske
er uforsvarligt at gaa længere ned.

Men jeg har jo netop sagt, at det
ærede Medlem Hr. Krag burde kunne for-
staa, at jeg ikke kunde foretage Ændringer
ved Socialreformen — selv om jeg var
klar over, at en vis Prisregulering var nød-
vendig — paa et Tidspunkt, hvor Kronen
forlod Guldet, og derfor vilde jeg ikke
beskæftige mig med Problemet paa anden
Vis end ved at indsamle forskellige Oplys-
ninger, som vi saa kan drøfte i Udvalget.

Jeg maa gentage, hvad den ærede
Ordfører Hr. C. J. F. Sven sagde, at der
er ikke truffet nogen som helst Art af Af-
tale mellem det konservative Folkeparti
eller Medlemmer indenfor dette Parti og
Regeringen. I hvert Fald kender jeg intet
til en saadan Aftale og har ikke deltaget i
nogen, ikke en Gang i Samtaler herom.

Men det har været klart for mig fra den aller-
første Gang, disse Lovforslag blev be-
handlet, at man har mødt dem med et
helt andet Sindelag og en helt anden Tone
fra konservativ Side end fra Venstres Side,
allerede 2 Aar før der overhovedet var Tale
om noget Forlig.

De Indvendinger, der har været gjort
gældende fra konservativ Side, har slet ikke
været af den aggressive Karakter som dem,
det ærede Medlem Hr. Krag trods al per-
sonlig Venlighed mod mig og Anerkendelse
af Værkets Omfang har gjort gældende, saa
hvis det virkelig er det ærede Medlem Hr.
Krags Mening at ville opretholde den Mod-
stand, han nu har ydet paa andet Aar, med
akkurat de samme Argumenter, og der ikke
skal forhandles fra Venstres Side eller fra
hans Side, tror jeg, at hvis der skal komme
noget ud af Socialreformen, bliver det ganske
sikkert nødvendigt at se at naa til Enighed
med det konservative Folkeparti.

Men jeg har ikke det Indtryk, at det i
Virkeligheden vil blive det ærede Medlem
Hr. Krags endelige Standpunkt, naar vi
først kommer i Gang med Forhandlingerne;
thi hans Argumenteren paa mange Punkter,
særlig indenfor den offentlige Forsorg, hviler
i Virkeligheden paa en Misforstaaelse baade
af Principper og Udformning af Paragraffer,
og naar vi kommer i Lag med de virkelige
Forhandlinger i Udvalget, nærer jeg derfor
ingen Frygt for — ogsaa paa Grund af det
ærede Medlems velkendte Arbejdsiver —
at saa vil han med fuld Kraft arbejde med
paa Sagen.

Man kunde saa — hvad jeg har hørt,
at mange har gjort — rejse det Spørgsmaal,
om det egentlig er det rigtige Tidspunkt at
gennemføre en helt ny Reform paa dette
Omraade med saa mange nye og uprøvede
Ting, som der her foreslaas. Der er mange,
der har sagt som saa: Ja, nu bliver du jo
nødt til, som Tiderne er, at opgive Social-
reformen. Se, hvis man virkelig var i Stand
til — og jeg vil slutte med det, som jeg
begyndte med — at hæve sig op over det
partipolitiske i denne Sag og se paa, hvordan
Forholdene er rundt omkring i Verden,
tror jeg, man maa hævde, som jeg sagde
før, at det er det bedst mulige Tidspunkt
at fremsætte Forslag til en Socialreform og
gennemføre denne paa, vel at mærke, naar
den i den Grad hviler paa et neutralt sagligt
Grundlag, som mine Lovforslag gør, og paa
Forhaand tager i den Grad Hensyn gennem
Indrømmelser til anden Side, som denne
Reform i Virkeligheden gør. Det ærede
Medlem Hr. Krag som alle andre ved jo,
at jeg i denne Sag har faaet langt friere